

Texas Longhorns op Canadese prairie

De Stringer-ranch wordt in stijl aangegeven.

Wereldwijd | Tekst: **Hendrik Begeman** Foto's: **Bonnie Stringer en Hendrik Begeman**

Een op internet besteld tuinbouwtrekkertje bracht PlattelandsPost-redacteur Hendrik Begeman op de Canadese prairie. Daar waar nauwelijks nog bebouwing is, ontmoette hij Lee en Bonnie Stringer, ouders van Texas Longhorns. Verslag van een bijzondere ontmoeting.

“Afgelopen zomer kregen we tijdens een verblijf bij onze zoon in de omgeving van Red Deer, in de Canadese provincie Alberta, het verzoek om een tuinbouwtrekkertje op te halen dat via internet was gekocht. Het ging om een 12 pk 'Massey Ferguson 12' met rototiller, een frees. Op de vraag waar het apparaat vandaan moest komen, kregen we een vage omschrijving: 'Ergens ten noorden van Medicine Hat'. Het werd een bezoek dat een heel andere wending kreeg dan enkel het ophalen van een tuinbouwtrekker”, vertelt PlattelandsPost-redacteur Hendrik Begeman. Zijn avontuur vertrouwde hij toe aan het papier.

Route

“We gaan er 's ochtends op tijd tegenaan. De pick-up is getankt, koffie aan boord, het is mooi weer en in een 'good mood' gaan we op pad, in zuidoostelijke richting. Op de kaart lijkt het vrij eenvoudig te vinden, slechts een keer of vier om en om links- en rechtsaf. Maar Alberta is groot, een globale schatting maakt duidelijk dat we zo'n 600 kilometer moeten afleggen, 300 km heen en 300 km terug. Voorbij de plaats Three Hills begint het landschap geleidelijk vlakker te worden en zien we steeds minder boerderijen. Na het passeren van de plaats Hanna maakt het landschap een steeds eenzamere indruk. In Canada noemen ze het zo vlak dat

je een wegrennende hond drie dagen kunt volgen. De wegnummers kloppen nog steeds; je kunt je nauwelijks vergissen, de wegen lopen er noord-zuid en oost-west. Inmiddels hebben de landbouwgewassen plaatsgemaakt voor een soort prairiegras, zoals reisgenoot Wayne het noemt. Wayne is Canadees en weet dat de pluimen en het blad veel waardevolle voedingsstoffen bevatten, vooral voor runderen.”

Indianen

“In het verleden werden de prairies begraasd door kuddes buffels. Dat was in de tijd dat de indianen er nog jacht op maakten. De buffels werden over een rif gejaagd en stortten naar beneden. Dat heette de Buffalo Jump. De indianen gebruikten het vlees van de buffels als voeding en de huiden voor teepees (wigwams), kleren en schoenen. Al pratend passeren we een truckstop en het lijkt ons een prima idee om hier op de terugweg een hapje te eten. Een bord langs de weg meldt dat de volgende tankgelegenheid zich 103 km verderop bevindt. Maar afgaand op de kaart en de stand van de meter, moesten we het redden.”

Stringer Ranches

"Geleidelijk moet onze bestemming ook in zicht komen, maar de horizon lijkt nog steeds aan alle kanten even vlak. Na enige tijd komen we bij het laatste kruispunt en daar staat het aangegeven: 'Stringer Ranches Ltd' en de mededeling 'Bons Texas Longhorns'. Dat moet het zijn. Er lijkt uiteindelijk een 'farm' in beeld te komen. We hopen maar dat dit het juiste adres is, want verder is er niet veel te zien. Als we er tegen half twaalf aankomen, komt er een man aanlopen. Hij stelt zich voor als Lee Stringer. We worden verwacht. Nog voor we de kans krijgen onszelf voor te stellen, nodigt hij ons uit mee naar binnen te gaan. Zijn vrouw Bonnie heeft de lunch klaar. We hadden een lange rit achter de rug en het voorstel wordt graag aanvaard.

Een welkom als dit hadden we niet verwacht. Bonnie serveert op een prachtig gedekte tafel een uitgebreide lunch, compleet met nog warm en vers eigen gebakken brood. Al spoedig wordt duidelijk dat Bonnie en Lee graag praten over hun 'farmlive' en hun gemeenschappelijke liefde: de Texas Longhorns."

Bonnie en Lee Stringer bij de kop van Mork, één van hun favoriete stieren.

Once in a lifetime

"Bonnie en Lee hebben een farm van 18.000 acres (ongeveer 7287 ha) en zijn gespecialiseerd in vleesvee en de productie van hooi. In het verleden hadden ze ook graan, maar de machines werden ouder en waren aan vervanging toe. 'Ook het transport van het graan naar de 'elevator' werd duurder', vertelt Lee. 'De dichtstbijzijnde is in Three Hills, een paar uur rijden hier vandaan. Daarom zijn we uiteindelijk gestopt met graan'. De Stringers wonen een paar uur ten noorden van Medicine Hat en ten zuidoosten van Hanna. Wel zijn er kleinere plaatsen dichterbij.

Dan vertellen ze over hun 'once in a lifetime' jaar 1999. 'We hadden een overvloedige groei van prairiegras, met volop hooi en goede gewassen tot de droogte inviel. Alle krekken en dug-outs met water droogden op en we moesten onze dieren met mobiele hulpmiddelen van water voorzien'.

Ze moesten er materiaal voor aanschaffen. Het was een drukke tijd, zeker omdat hun veestapel nog aanzienlijk groter was dan nu. Om de dieren overal van vers water te kunnen voorzien legden ze – gedeeltelijk met ondersteuning van de Prairie Farm Rehabilitation Administration – 24 kilometer ondergrondse plastic leiding (5 cm doorsnee) aan met 23 aftappunten. Uit een waterbron op het erf kunnen ze ruim 150 liter water per minuut pompen. Dat slaan ze op in een tank van 63.000 liter. Met twee pompen naast de tank vullen ze de leidingen en drinkbakken. In de herfst huren ze een 180 psi-compressor om de leidingen leeg te blazen, zodat deze niet kapot vriezen."

Kop van Mork

"Ons oog valt op een wel heel speciale decoratie in de woonkamer: de kop van Mork. 'Mork was één van onze favoriete stieren', vertelt Bonnie. 'Daarmee hebben we op ver- >>

Winter op Stringer Ranches

"Onlangs had ik nog even telefonisch contact met de Springers. Lee had net 2000 ronde balen geperst en Crista was bezig 364 hectare te wiersen. Deze wiersen worden niet geperst of verkocht, maar blijven op het land liggen als wintervoer voor de koeien. Ze kunnen dan, vanwege de sneeuw, beter bij de wiersen dan dat het hooi plat over de grond verspreid ligt. 'En als Lee en Crista het druk hebben, ben ik de gopher', zegt Bonnie, 'ga jij even dit doen en even daar achteraan. Zelf heb ik een motto waarnaar ik leef: trek de natuur in. Daar vindt je rust en kun je je gedachten weer op een rijtje zetten. We hebben hier veel natuur en daar ben ik elke dag dankbaar voor'. Dit voorjaar waren de Stringers gezegend met voldoende regen, zodat er voldoende gras is voor het vee en het hooien. Mede vanwege de droogte in de Verenigde Staten kunnen ze voor het hooi een goede prijs maken. Enige tegenslag was er wel. Bonnie bezeerde haar rug tijdens een rit op haar Japanese Quarterhorse. Na een aantal bezoeken aan doktoren is ze aan de beterende hand."

>>> Texas Longhorns op Canadese prairie

schillende shows meerdere prijzen gewonnen. Mork was zes jaar oud toen we hem moesten laten slachten. We hadden hem graag langer willen houden, maar hij begon agressief te worden en zat achter mensen aan. We denken dat het kwam doordat we hem meenamen naar veetentoonstellingen. Hij woog ruim 900 kilo en voelde zich in een klein hok bedreigd door de mensen. Wij hielden veel van hem. Met zijn kop aan de wand en zijn bruine huid is het net alsof hij nog bij ons is'. De Stringers leveren Longhorn-stieren aan andere fokkers. Die kruisen deze stieren met vaarzen van andere rassen. Longhornkalveren zijn kleiner, waardoor het afkalven van het eerste kalf gemakkelijker gaat. Op dit moment hebben Bonnie en Lee 44 Texas Longhorn-koeien en 6 fokstieren. Daarnaast hebben ze 144 Black Angus- en Herefordkalkoeien. Van april tot begin september hebben ze 350 aangekochte jaarlingen, die dan weer worden verkocht."

Quarterhorse

"Om het vee en het land te controleren, heeft Bonnie haar eigen 'Japanese Quarter-

horse', waarmee ze over de landerijen rijdt. Daarbij wordt ze geholpen door Lee en dochter Crista. Bonnie en Lee hebben twee kinderen, zoon Neil en dochter Crista. Neils droom is eens te boeren op het bedrijf dat door zijn overgrootouders is opgezet. Tot zijn spijt voelt zijn vrouw niets voor het leven op de farm. Om toch bij zijn vrouw en dochters te kunnen zijn, verliet hij het familiebedrijf. 'Dat was het verdrietige deel van ons leven', zegt Bonnie. 'Lee is nu 70. Wij willen hier blijven zo lang we kunnen. Onze dochter Crista heeft haar baan opgegeven om ons te helpen. Daarvoor zijn we dankbaar, want zo kan Lee zo veel mogelijk van zijn tijd besteden aan de plek waarvan hij houdt. Hij is hier, op de farm van zijn grootouders van moeders kant, geboren'."

Tuintrekker

"We waren na de enthousiaste kennismaking al bijna vergeten waarvoor we waren gekomen: de tuintrekker. Nadat Lee met zijn voorlader de trekker, frees en maaier op de pick-up had gehesen, keerden we weer huiswaarts, richting het noorden. De lunch bij de

truckstop was niet meer nodig, wel moesten we er tanken. Deze bijzondere ontmoeting met Bonnie en Lee hadden we niet graag willen missen. Een geweldig stel met liefde voor hun farm." ♦

Om de dieren van vers water te voorzien, wordt water opgeslagen in een tank van 63.000 liter.

Bonnie en Lee Stringer hebben bijna vijftig Texas Longhorn-koeien en zes fokstieren.